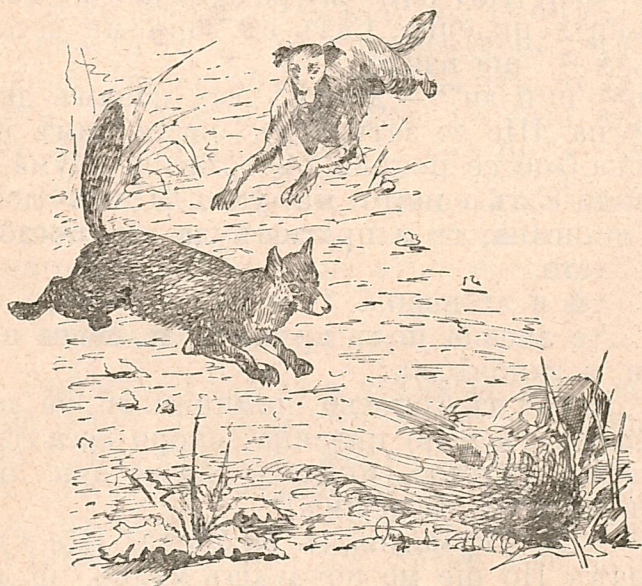

Ехъ, че се подлюти дърти хъртю, па като ритна, че като се озжби... Но и лисана не е дѣте. Съти тя каква е работата, па хуква като попарена изъ гжсталацитѣ.

Тича лисана, тича и хъртю по нея и сѣ я настига, салъ не я сграбилъ въ остритѣ си зжби. Достига тя дупката си и влиза, но хъртю я е вече докопалъ за опашката.

Тегли се лисана навжтрѣ, тегли хъртю на вѣнъ, тегли, та кърви шуртятъ.

— „О, охъ, хъртю, дърти глупчо! Не опашката ми, а коренъ на дърво си захепалъ ти, па теглишъ ли — теглишъ...“ Хитрува лисицата. Нашия хъртю се понавеща да види по-добрѣ, дали коренъ или опашка стиска съ зжбитѣ си. Въ туй врѣме той по отслабва уста, лисана си измѣква опашката и избѣгва изъ другитѣ врата на кжщичката си прѣзъ деветъ гори въ десета...